

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 37

гр. Враца, 31.01.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на тридесет и първи януари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Калин Тр. Тодоров
Пенка П. Петрова

като разгледа докладваното от Пенка П. Петрова Въззивно частно
гражданско дело № 20231400500032 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 274 – чл. 278 ГПК.

Образувано е по частна жалба с вх № 17381/29.11.2022г., депозирана от ЗЕАД
„Булстрад Виена Иншурънс Груп“ против Определение № 1693 от 04.11.2022 г. по ГД №
20221420102790/2022г. по описа на РС Враца, с което съдът е отхвърлил направеното от
ответника възражение за местна неподсъдност на делото на Районен съд - Враца и
изпращането му за разглеждане на Софийски районен съд.

В жалбата се твърди, че съгласно разпоредбата на чл. 108 ал.1 от ГПК: “Исковете
срещу държавни учреждения и юридически лица се предявяват пред съда, в чийто район се
намира тяхното управление или седалище”. Горното обусловило отправянето на възражение
за местна неподсъдност на иска. Счита, че в случая неправомерно е изведена като
приложима нормата на чл. 113 от ГПК.

Ищецът в исковата молба извежда единствено твърдение, че се явява страна по
договор за лизинг, което твърдение не е подкрепено от доказателства, дори напротив
изрично в застрахователното правоотношение пише, че автомобила не се отдава под наем
или на лизинг, тоест към момента по делото са налични доказателства единствено, че ищеца
не се явява материалноправно легитимирано лице. Не счита, че процесуално правната
легитимация, с каквато ищеца е снабден по силата на заявеното от него в исковата молба,
обуславя родовата подсъдност на делото, тъй като наличието на твърдение за пораздаване на
договорно задължение не може да се приравнява априори на реално породило се такова.
Ответникът в отговора ясно е заявил, че не се намира в договорни отношения с лицето,
което се манифестира пред него като лизингополучател и изобщо не е имал идея за
наличието на лизингово правоотношение. Съдът неправилно интерпретира разпоредбата на
чл. 384 ал.1 от КЗ, в която ясно е разписано, че застраховката трябва да е сключена по повод
на лизингово имущество. Доказателствата по делото ясно сочат, че договора не е сключен в

тази хипотеза и ищеца няма качеството на страна в застрахователното правоотношение, каквато законът отрежда само в посочените в него хипотези. Облекчаващата процесуална норма е въведена с цел осъществяването на специфичната защита, от която се нуждаят потребителите или по-слабите страни, каквито са потребителите физически лица, но безспорно е, че това качество могат да имат единствено потребители, които в конкретната хипотеза са лица, с които застрахователят се намира в договорни отношения.

Предвид гореизложеното, моли въззивният съд да отмени атакуваното определение, с което е оставено без уважение направеното от него възражение за неподсъдност на делото на Районен съд Враца, и да приеме, че са налице основания делото да бъде изпратено делото по подсъдност на Софийски районен съд.

В срока по чл.276 ал.1 ГПК от адв. В. К. Д., в качеството му на процесуален представител на П. М. Н. е депозиран отговор на частната жалба, с който се оспорва основателността на подадената частна жалба по следните съображения:

Според изложеното в отговора съдът правилно е приел, че спорът е местно подсъден на Районен съд - Враца. Правилно и в унисон с утвърдената съдебна практика съдът е приел, че ищецът има качеството потребител на застрахователна услуга и в случая е приложима специалната подсъдност по чл. 113 от ГПК.

Ищецът черпи правата от сключен договор за застрахователна услуга по застрахователен договор по доброволна застраховка БУЛСТРАД КАСКО СТАНДАРТ - съгласно Застрахователна полица №*** от 17.09.2020г., с период на застрахователното покритие от 18.09.2020г. до 17.09.2021г. включително. Съгласно същата П. М. Н. има качеството ползвател на застрахователна услуга - и това изрично е записано в застрахователната полица. Предявеният иск е за изплащането на застрахователно обезщетение за настъпило застрахователно събитие - ПТП с материални щети по МПС, собственост на „МОГО БЪЛГАРИЯ” ООД, ЕИК:204009205, но ползвател на застрахователната услуга се явява ищецът, който е лизингополучател и това обстоятелство е било известно на застрахователя още при сключване на застрахователния договор.

Безспорно е, че местна подсъдност по чл. 113 е приложима към иски за заплащане на застрахователно обезщетение. Постоянният адрес на ищеца е в град Враца, при което счита, че са налице визиранията в чл.113 ГПК предпоставки, за да се приложи цитираната хипотеза. При наличието на предпоставките по чл. 113 от ГПК, общата местна подсъдност по чл. 105 и чл. 108, ал.1 от ГПК се дерогира. В тази насока е посочено и приетото в мотивите към т.6 от Тълкувателно решение № 1 от 23.12.2015 г. по тълк. д. № 1 / 2014 г. на Върховен касационен съд, ОСТК.

Твърди се, че ищецът притежава качеството на „ползвател на застрахователни услуги“ по смисъла на чл. 2, ал.2 от Кодекса на застраховането. Постоянният му адрес е в град Враца, при което са налице визиранията в чл.113 ГПК предпоставки, за да се приложи

цитираната хипотеза.

Съдът след като се запозна с представеното гр.д.№ 2790 /2022 година по описа на РС Враца, констатира, че същото е образувано по искова молба, депозирана от П. М. Н., с обективизирано в нея искане да се осъди ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ да му заплати сумата от 17 130,40лева, представляваща цялата сума на неизплатеното застрахователно обезщетение по щета №470420202047038, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че ищецът П. М. Н. в качеството си на ползвател на 17.09.2020г е сключил застрахователен договор със ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ по застрахователна полица № *** – Булстрад Каско стандарт в сила на 00.00ч на 18.09.2020г до 23.59ч на 17.09.2021г., с който е застраховал лек автомобил марка Инфинити, модел Q50, рег. № СВ *** РТ с покритие пълно каско.

На 06.10.2020г ищецът е уведомил ответника за настъпило застрахователно събитие със застрахованото МПС, които се изразяват в настъпили на паркинг увреждания по същото, за което е образувана щета №470420202047038, по която ответникът не е заплатил търсеното застрахователно обезщетение. Предявеният иск е с правно основание чл. 384, ал. 2, т. 1, във вр. с чл. 405 КЗ.

В срока за отговор на исковата молба ответникът е направил възражение за местна неподсъдност на делото на Районен съд – Враца като се посочва, че ответното дружество не се намира в договорни отношения с ищеца, а с юридическото лице „Мого България“, като застрахованият по договора също е със седалище в гр. София.

От представеното свидетелство за регистрация на МПС е видно, че лек автомобил марка Инфинити, модел Q50, рег. № СВ *** РТ е собственост на „МОГО БЪЛГАРИЯ“ с адрес в гр. София и е предоставен за управление на П. М. Н..

По делото е представена застрахователна полица № *** – Булстрад Каско стандарт, от която е видно, че застрахования автомобил е собственост на „МОГО БЪЛГАРИЯ“ с адрес в гр. София, а ползвател е П. М. Н. с адрес гр. Враца.

С оглед на горе установеното Районен съд – Враца е приел, че в случая ищецът е физическо лице, ползвател на застрахователна услуга по смисъла на чл. 2, ал. 2 КЗ, тъй като съобразно разпоредбата на чл. 384, ал. 2, т. 1 КЗ като лизингополучател за него могат да възникнат права по сключен между лизингодателя и застрахователното дружество застрахователен договор. Ищецът като лизингополучател също ползва застрахователната услуга, която не е предназначена за извършване на негова търговска или професионална дейност. Въз основа на горното първоинстанционния съд е приел, че ищецът има качеството „потребител“ и може да се ползва от изборната подсъдност по чл. 113 ГПК. След служебно извършена справка е установил, че регистрираните постоянен и настоящ адрес на ищеца са в гр. Враца, поради което е оставил без уважение възражението на ответника за неподсъдност на делото пред РС Враца.

Врачански окръжен съд, след като прецени доказателствата по делото, доводите на

страните, както и служебно всички правно релевантни факти, приема следното:

По допустимостта: Частната жалба е допустима, като подадена в едноседмичния срок по чл. 275, ал. 1 ГПК от лице имащо правен интерес против подлежащ на обжалване съдебен акт (чл. 274, т. 2, вр. чл. 66, ал. 2 ГПК). Разгледана по същество същата е неоснователна.

В конкретния случай, предявената искова претенция черпи основанието си от фактически твърдения за договорно неизпълнение, като ищецът в качеството си на ползвател претендира застрахователно обезщетение по сключен с ответника договор за застраховка БУЛСТРАД КАСКО СТАНДАРТ.

По искове срещу застраховател по застраховка "Каско" с правно основание [чл. 405 от КЗ](#) специалната подсъдност може да бъде единствено тази по [чл. 113 от ГПК](#), за приложението на която е необходимо ищецът да има качеството "потребител". Доколкото в новия КЗ не е предвидена фигурата на "потребител на застрахователни услуги", меродавна дефиниция е тази по смисъла на [§ 13, т. 1 от ДР на ЗЗП](#).

С Определение № 69 от 29.01.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 1049/2020 г., II т. о., ТК ВКС приема, че законодателят е ограничил разпоредбата на [чл. 113 ГПК](#) до споровете, образувани по искове на и срещу потребители в смисъл на икономически по-слабата страна в правоотношението, т. е. потребители по смисъла на [§ 13, т. 1 ДР на ЗЗП](#). Безспорно, с разпоредбата на [чл. 113 от ГПК](#) се цели допълнителна защита на потребителите, чрез правото на избор на местна подсъдност по техния постоянен или настоящ адрес, при упражняването на което право се дерогира общата подсъдност по [чл. 108, ал. 1 от ГПК](#), като се цели улесняване на процесуалната защита на по-слабата страна в правоотношението, от което се извежда материалното право, предмет на делото .

Съдът намира, че в случая в застрахователната полица №*** от 17.09.2020г., с която е застрахован лек автомобил марка Инфинити, модел Q50, рег. № СВ *** РТ с покритие пълно каско, изрично е предвидено, че ползвател по нея е П. М. Н.. Това обстоятелство е известно на застрахователя от момента на сключване на договора за застраховка. Искът е предявен от ползвателя по договора, който е физическо лице и при това положение ищецът се явява потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП и се ползва от уредената в чл. 113 ГПК особена местна подсъдност.

Видно от извършената служебна справка от настоящия съдебен състав ищецът е със заявени постоянен и настоящ адреси в град Враца, поради което РС Враца е компетентния съд да разгледа исковата претенция.

В заключение, след цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, настоящият съдебен състав не намира основание за неговата отмяна, поради което и след съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, обжалваното определение следва да бъде потвърдено изцяло.

По изложените съображения и на основание чл. 278 ГПК, Окръжен съд- Враца, в настоящия съдебен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 1693 от 04.11.2022 г., постановено по ГД № 20221420102790/2022г. по описа на РС Враца

Определението подлежи на обжалване с частна касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България по правилата на чл. 274, ал. 3 във връзка с чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК в едноседмичен срок от връчването му на страната

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____